

Arrest

nr. 294 876 van 29 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 augustus 2020. Op 17 augustus 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 9 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Hendrani, district Kot van de provincie Nangarhar. Je bent geboren in 2005 en dus minderjarig. Je bent Pashtoen van etnische origine. In België verblijft tevens de zoon van de oom van je moeder, met zijn gezin. Je ouders verblijven met je jongere broers in jullie dorp. Je twee oudste zussen zijn gehuwd en wonen in de regio. In Afghanistan ging je kort naar school, maar stopte je met naar school gaan omwille van de onveiligheid in jullie regio, die nog toenam door de komst van Daesh. Je bleef meestal thuis of deed boodschappen voor je moeder. In je dorp wonen verder nog twee ooms vaderszijde. Je grootouders vaderszijde en een jonge oom zijn na je vertrek in Jalalabad gaan wonen. De familie van je moeder woont in Jalalabad en Kabul. Je moeder is de zus van Eng. [G.]. Hij was tot enkele jaren geleden parlamentslid en daarna werkte hij in een kantoor. Naast deze oom heb je nog twee andere ooms moederszijde, één van hen was districtshoofd en de andere woont in de UK. Je verklaart dat je vader chauffeur is van Eng. [G.]. In die hoedanigheid verblijft hij meestal in Kabul of Jalalabad. Jouw vader kwam om de tien of vijftien dagen voor enkele dagen thuis op verlof. Je verklaart dat er meerdere aanslagen zijn gepleegd op je oom Eng. [G.]. In 2015-2016 reed zijn wagen op een bembom. Je oom geraakte zwaar gewond en werd, samen met een tweede persoon, per helikopter naar Kabul gevlogen. Hij verloor een been. Ook je vader en één van de bodyguards geraakten gewond. Ze werden naar het ziekenhuis van Jalalabad gebracht. Je vader geraakte gewond aan het hoofd en had het een aantal maanden erg moeilijk. Na deze aanslag was hij nog sporadisch chauffeur voor Eng. [G.]. Je vader kreeg meerdere keren dreig telefoons van Daesh omdat ze hem wilden betrekken bij aanslagen tegen je oom, wat hij weigerde. Op een dag was je vlakbij de bazar toen je een personenauto zag met Daesh –strijders. Eén van hen stapte uit de auto en bedreigde je met een mes. Hij greep je vast en wou dat je instapte. Toen je begon te schreeuwen en omstaanders reageerden, reden de strijders weg. Je geraakte door het mes gewond aan je vinger. Jouw moeder was ontzettend bezorgd en belde meteen haar broer op. Hij liet je naar Kabul overbrengen, waar je nog één nacht verbleef bij je oom. De volgende dag kwam je terecht bij een persoon die je hielp het land te verlaten. Je verliet Afghanistan op het einde van 2018 of begin 2019 en was ongeveer achttien maanden onderweg. Je reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar Oostenrijk, Duitsland en België waar je op 17 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege Daesh.

Ter ondersteuning van je verzoek om bescherming leg je foto's neer van jouw taskara, deze van je moeder en vader, alsook van je oom. Je biedt een video aan van de aanslag op je oom, een foto van je moeder, foto's van een feestje bij je oom met je moeder en broers, een foto van je vader met je oom, familiefoto's, een medische attestatie in verband met je vinger.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art.1 , par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je maakt immers onvoldoende aannemelijk dat er ten aanzien van jou een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je baseert je vrees voor vervolging op het profiel van je vader én je oom. Meer bepaald stel je dat Daesh jou probeerde te ontvoeren om je vader te raken, aangezien deze weigerde mee te werken in aanslagen op Eng. [G.], van wie je stelt dat hij je oom moederszijde is (CG p. 10 en p.15).

Aangaande je verklaring dat je een neefje bent van Eng. [G.], dient te worden opgemerkt dat bepaalde van je verklaringen vraagtekens oproepen over de ingeroepen familieband. Je stelt dat je moeder de zus is van Eng. [G.] en dat je vader, zolang je herinnering reikt, diens chauffeur is (CG p.9). Het is dan ook bevreemdend dat je stelt je oom slechts twee of drie keer te hebben ontmoet (CG p.9). Aangezien je vader bij hem in zijn huis was, zowel in Kabul als in Jalalabad (CG p.9) is het weinig geloofwaardig, dat je noch in Kabul-met uitzondering van één nacht vóór je vertrek-, noch in Jalalabad in het huis van je oom zou zijn geweest (CG p.8). Je gevraagd hoe het komt dat je je oom niet bezocht, geef je een opmerkelijke verklaring, namelijk dat jullie thuis bleven als je moeder haar broer bezocht, omdat er inbrekers in de regio waren. Je neef vaderszijde zou dan samen met jullie in het huis zijn gebleven.

Het mag dan ook verbazen dat je foto's presenteert van je moeder en broers in aanwezigheid van Eng. [G.], op een verjaardagsfeestje van één van zijn kleinkinderen (CG p.18). Op de ene foto staat, volgens je verklaring, je moeder met je (tweeling)broers (bij Eng. [G.] en zijn kleinkinderen), op de andere, je jongere broer met je moeder, samen met Eng. [G.] en kleinkinderen. Erop gewezen dat je enerzijds stelde dat er weinig contacten waren met je oom, maar anderzijds je moeder en broers blijkbaar toch op een feestje waren bij Eng. [G.], zeg je hierover dat het feest samenviel met Eid en dat jullie er samen met je vader naartoe zijn gegaan. Echter, je gevraagd of jij ook op dat feestje was, ontken je dit (CG p.18). Je spreekt met andere woorden jezelf tegen. Je hebt geen foto van jezelf in aanwezigheid van Eng. [G.] en bovendien is het merkwaardig dat jij niet samen met je familieleden op het feestje zou zijn, waar je naar eigen zeggen samen met je vader naartoe was gegaan.

Je presenteert tevens de taskara van je moeder, waarvan de foto mogelijks overeenkomt met de foto waarop jij met je ouders en twee van je broers staan. Deze twee broers zijn zeker niet de tweeling, gezien het duidelijke leeftjdsverschil. Het is ook niet overduidelijk zichtbaar dat de vrouw op de familiefoto dezelfde is als de vrouw die samen met Eng. [G.] op de foto staat. Uit de taskara's van uw moeder en Eng. [G.] kan worden afgeleid dat bij beiden dezelfde vaders -en grootvadersnaam vermeld staat. Toch dient te worden opgemerkt dat de neergelegde taskara's geen originelen zijn, maar foto's van taskara's in een plastiekje, waardoor de authenticiteit ervan moeilijk is na te gaan. Bovendien hebben Afghaanse documenten heel weinig bewijswaarde aangezien door middel van corruptie en/of op de zwarte markt eender welk document kan worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Je gaf het gebrek aan contact met je oom én je jonge leeftijd aan als verklaring voor het feit dat je niet veel informatie hebt over de werkzaamheden van je oom. Je weet dat hij lid was van het parlement (MP). Je stelt dat hij stopte met die functie maar je weet niet wat hij daarna deed. Je weet dat er verschillende aanslagen tegen hem waren, waaronder één heel zware die hem in 2015 het been kostte.

Hoewel kan worden aangenomen dat je op een bepaalde manier enige affiniteit hebt met de entourage van Eng. [G.], zijn er twijfels bij de beweerde familieband. Bovendien, nog gesteld dat je effectief een neefje bent van Eng. [G.], moet worden vastgesteld dat je niet tot het kerngezin van deze persoon behoort en dat je geen nauwe contacten met hem had. Hieruit volgt dat je vrees voor vervolging, op grond van uw mogelijke verwantschap, niet zonder meer is aangetoond.

Aangaande het profiel van je vader, dient het volgende te worden vastgesteld. Je beweert dat hij al heel lang als chauffeur werkte voor Eng. [G.], zolang als je herinnering reikt (CG p.9). Het is merkwaardig dat je bij je registratie (zie Minteh -fiche toegevoegd aan het administratieve dossier) verklaarde dat je vader chauffeur was, dat de eigenaar de auto verkocht en dat je vader geen werk meer had. Op het CGVS verklaarde je dat je vader altijd de chauffeur was van Eng. [G.] (CG p. 10) en met de auto van je oom reed (CG p. 12). Dergelijke uiteenlopende verklaringen komen de geloofwaardigheid ervan niet ten goede. Nog gesteld dat je vader geruime tijd de chauffeur was van Eng. [G.], dan nog moeten worden opgemerkt dat het niet duidelijk is in welke mate je vader deze job nog uitvoerende ná de bomaanslag waarin Eng. [G.] zijn been verloor en je vader gewond geraakte. Men kan er toch van uitgaan dat na de aanslag Eng. [G.] geruime tijd buiten functie was. Je gevraagd tot wanneer je vader zijn chauffeur was, zeg je dat hij dit nog steeds is (CG p.9), dit in tegenstelling met je initiële verklaringen bij je registratie. Je verklaart dat de eerste maanden na de aanslag je vader het heel moeilijk had en dat hij daarna veel meer thuis was dan voordien (CG p.12). Je stelt dat hij enkel nog af en toe als chauffeur werkt voor Eng. [G.] als die ergens naar een belangrijke plaats en/of bijeenkomst moet en hij niemand anders kan vertrouwen (CG p.12). Op de vraag om daar zicht op te geven en aan te geven hoeveel keer per jaar je vader nog wordt gevraagd om Eng. [G.] rond te rijden, geef je geen duidelijk antwoord (CG p.12), en vertel je over hetzelfde werkschema zoals het voor de aanslag was (CG p.10 en p.12). Je legt tevens een foto neer van je vader met Eng. [G.] in een kamer, waaruit blijkt dat ze elkaar kenden, echter deze foto zegt niets over de context van hun contact.

Aangezien je onvoldoende duidelijk maakt in welke mate je vader nog werkte voor en/of contact had met Eng. [G.] in de jaren ná de aanslag in september 2015 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve

dossier), is het ook onvoldoende overtuigend dat je vader in de periode vóór je vertrek (einde 2018-begin 2019), zou zijn benaderd en/of bedreigd door personen die van hem verlangden dat hij zou meewerken aan plannen om Eng. [G.] te vermoorden. Je verklaart dat je pas recent hebt vernomen dat je vader twee tot drie dagen voor de grote aanslag telefonisch werd bedreigd (CG p.13 en p.15). Indirect ving je soms wel iets over aanslagen ten aanzien van Eng. [G.] (CG p.13).

Hieruit volgt eveneens dat er aan je verklaringen dat Daesh probeerde jou te ontvoeren omdat je vader had geweigerd met hen samen te werken, onvoldoende geloof kan worden gehecht. Bovendien maakte je bij je initiële registratie geen enkel gewag van de poging tot ontvoering waar je bijna het slachtoffer van werd, hetgeen vreemd mag heten (zie Minteh –fiche toegevoegd aan het administratieve dossier). Zo moet er ook worden gewezen op het feit dat niettegenstaande je vader sinds de aanslag veel thuis was (CG p.10), er geen enkel probleem was voor je vader, noch vanwege Daesh (CG p.16), noch vanwege de Taliban (CG p.15), niettegenstaande Daesh ermee hebben gedreigd jullie huis in brand te steken (CG p.15). Gezien de wreedheid van Daesh, die niet terug deinsden om huizen in brand te steken (CG p.15 en p.16), is het weinig aannemelijk dat je vader, die toch vaak thuis was, geen problemen zou ondervinden, maar dat Daesh pas einde 2018 zijn zoon zouden viseren om hem onder druk te zetten.

Verder moet worden opgemerkt, dat je niet consistent ben in je verklaringen over de personen die je vader zouden hebben bedreigd. Ten aanzien van de DVZ (zie vragenlijst overgemaakt aan het CGVS) en het CGVS verklaarde je, dat je vader benaderd werd door Daesh (CG p. 10 en p.16) en ben je ook zeker dat het Daesh was die geprobeerd hebben je te ontvoeren. Je werd erop gewezen dat je initieel bij je inschrijving (zie Minteh-fiche) stelde dat je het land ontvlucht bent omwille van problemen met de Taliban, vervolgens verklaar je dat je pas vanuit België bewust op zoek bent gegaan naar informatie hierover (CG p.14). Je verklaart dat ook de Taliban betrokken waren bij het incident waarbij Eng. [G.] zijn been verloor. Je verwijst naar een video waarin de gearresteerden hun betrokkenheid hebben toegegeven (CG p.14). Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Daesh betrokken was bij de aanslag op Eng. [G.]. Het is verder ook opvallend dat je vóór je vertrek geen enkel idee had van de telefonische bedreigingen aan het adres van je vader (CG p.13). Hoe dan ook valt het nauwelijks ernstig te nemen dat je bij je initiële registratie als niet-begeleide minderjarige de problemen en de dreiging nadrukkelijk toeschreef aan de Taliban maar je later in je procedure je verklaringen wijzigde en je je problemen vervolgens linkte aan Daesh. Hierbij dient herhaald te worden dat je de poging tot ontvoering evenmin vermeldde bij je initiële registratie als niet- begeleide minderjarige. Dergelijke uiteenlopende verklaringen komen je geloofwaardigheid niet ten goede.

Terzake moet ook worden vastgesteld, dat een groot deel van je verklaringen over de aanslag op Eng. [G.] berusten op materiaal (foto's en video's) dat je achteraf in België hebt verkregen, naar eigen zeggen via een zoon van Eng. [G.] (CG p.11). Het is dan ook moeilijk om een duidelijk zicht te krijgen op welke van je verklaringen doorleefd/authentiek zijn en welke post-factum op een andere wijze werden verworven.

Over de beweerde poging tot ontvoering door drie strijders van Daesh moet worden vastgesteld dat, gezien hun wreedheid en aanwezigheid in de regio, het weinig geloofwaardig is dat deze strijders je zouden laten gaan omdat je begon te schreeuwen én er veel mensen in de omgeving waren (CG p.10). Gezien de angst die Daesh de mensen inboezemde, is het heel weinig aannemelijk dat ze zouden durven tussen komen. Gezien de reputatie van Daesh is het weinig aannemelijk dat ze hun voornemen niet zouden uitvoeren.

Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat je moeder, na de beweerde poging tot ontvoering, naar haar broer belde, terwijl je vader zich eveneens in Kabul zou hebben bevonden (CG p.13-14). Je hebt geen idee om welke reden je moeder niet eerst naar je vader belde, wat toch het meest logische zou zijn geweest. Evenmin is het duidelijk vanwaar de dringende noodzaak om je nog de volgende dag het land uit te sturen komt. Immers je verklaart dat je één nacht bij je oom Eng. [G.] verbleef én bovendien verbleef ook je vader in Kabul. Je hiernaar gevraagd zeg je dat de beslissing al genomen werd, toen je oom hoorde wat er gebeurd was. Je merkt verder op dat wat er met je oom was gebeurd ook effect had op jou en je familie. Echter, dit maak je in het geheel niet aannemelijk, gezien je geen deel uitmaakt van het kerngezin van Eng. [G.] en je persoonlijk enkel vage banden hebt met deze persoon (CG p. 15 en p. 16).

Je gevraagd of er na de machtsovername van de Taliban nog problemen zijn geweest voor je familie, stel je dat de Taliban aan het huis van Eng. [G.] zijn gekomen. Echter, je maakt niet aannemelijk dat dit bezoek iets te maken heeft met jou en/of je vader.

In het licht van het bovenstaande volgt, dat je het profiel van je vader, zijnde een jarenlange chauffeur van Eng. [G.], in het bijzonder zijn werkzaamheden ná 2015 niet voldoende aannemelijk maakt. Dat Daesh je einde 2018, begin 2019 zou hebben willen ontvoeren om druk uit te oefenen op je vader, maak je niet aannemelijk. Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt waardoor je de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het

dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Je taskara (foto) en deze van je vader en moeder (foto's) zijn een aanwijzing van je identiteit die hier verder niet ter discussie staat. De foto van de taskara van Eng. [G.] wijst via de vadersnaam op een familieband met je moeder. Echter, het betreft hier louter foto's van documenten. Hierbij dient ook te worden gewezen op objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) waaruit blijkt dat Afghaanse documenten een beperkte bewijswaarde hebben aangezien via corruptie of tegen betaling eender welk document kan worden verkregen. De neergelegde foto's werden bovenstaand voldoende besproken. De video die je presenteerde over de aanslag werd niet weerhouden omdat je verklaarde dat je vader niet te zien is op de video (CG p. 18). Het betreft dus algemene informatie, evenals het krantenartikel waarnaar je tijdens het persoonlijk onderhoud verwees, maar uiteindelijk niet neerlegde. Het medisch attest is een loutere attestatie van een verwonding in het verleden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jouw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via je advocaat aan het CGVS overmaakte op 28 oktober 2021 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Jouw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht

en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging.

2.1.1. De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal selectief is in het interpreteren van haar geloofwaardigheid. Zo worden de foto's ter staving van haar relaas ongeloofwaardig geacht terwijl andere foto's wel werden aangenomen. Hiertoe is geen gerechtvaardigde aanleiding. Het is puur willekeurig om de ene taskara uit Afghanistan wel en de andere taskara uit Afghanistan niet geloofwaardig te beschouwen indien er geen objectieve verschillende kunnen worden benoemd tussen beiden. Haar identiteit en deze van haar vader worden niet in twijfel getrokken. Ze voert aan dat de commissaris-generaal stelt dat ze een foto neerlegt van haar vader met ingenieur G. in een kamer, waaruit blijkt dat ze elkaar kenden, echter deze foto zegt niets over de context van hun contact. De identiteit van haar vader wordt niet in twijfel getrokken. De commissaris-generaal stelt volgens haar tevens dat de taskara van haar moeder met de foto waarop ze met haar ouders en twee van haar jongere broers staan mogelijks overeenkomt. Desalniettemin stelt de commissaris-generaal dat de authenticiteit van de taskara van haar moeder moeilijk te verifiëren is, terwijl op alle foto's dezelfde persoon te zien is, namelijk haar moeder. Ze brengt naar voor dat het ongetwijfeld correct is dat documenten in Afghanistan relatief eenvoudig kunnen worden vervalst en dat er veel corruptie heerst, dan nog rechtvaardigt dit niet dat gelijkaardige Afghaanse documenten niet en wel worden aanvaard door zich de ene keer te steunen op algemene informatie over potentiële vervalsing en de andere keer niet. Tenslotte is het voor de aanvragen moeilijk om de originele taskara op te vragen bij haar ouders en haar oom aangezien die mensen hun taskara ook nodig hebben voor het dagelijkse leven. Hoe dan ook is het belang van de taskara van ingenieur G. slechts relatief, aangezien diens bestaan niet wordt betwijfeld door de commissaris-generaal, net zomin als de banden tussen haar en deze persoon. Ze stelt dat ze nieuwe screenshots van Whatsapp-videobeelden toevoegt aan haar dossier. Hieruit blijkt dat er een familieband bestaat tussen haar en ingenieur G. Het argument van de commissaris-generaal is volgens haar dan ook niet dienstig. Ze citeert vervolgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Met de door haar voorgelegde documenten en met haar volstrekt geloofwaardige verklaringen over de kern van haar relaas wordt haar relaas niet voldoende onderzocht.

2.1.2. Wat betreft de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas wijst ze er vooreerst op dat feiten zoals ze die verwoordde in haar verhoor, wel degelijk geregeld voorkomen in Afghanistan. Ze citeert vervolgens een rapport om haar stelling te onderbouwen en stelt dat in Nangarhar daesh het meest actief is. Ze meent dus dat wat ze beschrijft dus zeker consistent is met de informatie uit het rapport. De opmerking van de commissaris-generaal dat het vreemd is dat daesh haar vader ongemoeid zou laten als hij terugkwam van zijn werk is volgens haar dan ook niet relevant. Dit bevestigt uiteraard volledig de geloofwaardigheid van haar verklaringen en het is frappant dat de commissaris-generaal, die toch een gedeelde bewijslast heeft, niet eens de moeite heeft gedaan om deze informatie op te zoeken. Ze had dan ook verwacht dat haar verklaringen grondig waren gecheckt en afgemeten aan objectieve informatie. De commissaris-generaal blijkt zich echter zelfs niet eens de moeite te troosten om het waarheidsgehalte te verifiëren aan de hand van objectieve bronnen.

2.1.3. Ze betoogt verder dat er wordt getwijfeld aan haar verklaringen over de familieband met haar moeder met ingenieur G. Ze wordt verweten dat ze geen nauwe band heeft met ingenieur G. aangezien ze dit niet kon aannemelijk maken in haar bewoordingen. Doch oordeelt de commissaris-generaal dat het bevreemdend is dat haar moeder, na de beweerde poging tot ontvoering, naar haar broer belde, terwijl

haar vader zich eveneens in Kabul zou hebben bevonden en dat ze in het geheel niet aannemelijk maakt, gezien ze geen deel uitmaakt van het kerngezin van ingenieur G. en ze persoonlijk enkele vage banden heeft met deze persoon. Ze meent dat de commissaris-generaal dus zelf een element gebruikt dat ze niet geloofwaardig acht, toch om een redenering op te bouwen ten nadele van haar. Dit is niet consequent en schendt de materiële motiveringsplicht. Ze stelt verder dat haar wordt verweten dat ze niet weet wat haar oom deed nadat ze haar functie als parlamentslid had verlaten. Ze citeert vervolgens uit de notities van haar persoonlijk onderhoud en stelt dat ze wel degelijk heeft verklaard dat haar oom na zijn post als parlamentslid op een kantoor heeft gewerkt. De commissaris-generaal heeft hier echter niet meer op gereageerd en heeft haar geen vragen meer gesteld om nader uitleg te geven over haar job op het kantoor.

2.1.4. De verzoekende partij stelt verder dat ze niet heeft kunnen antwoorden op de vraag waarom haar moeder eerst belde naar haar oom en niet naar haar vader. Dit is logisch omdat ze ook niet wist waarom haar moeder haar broer in de eerste plaats belde, aangezien het een handeling is van haar moeder en niet van de verzoekende partij zelf. Ze is van mening dat ze niet mag afgerekend worden op het vermeend niet-logisch gedrag van andere personen. Bovendien verklaarde haar moeder dat haar broer een parlamentslid was en een hogere functie dan haar echtgenoot had. Haar broer heeft meer connecties en veel geld en kon dus sneller zorgen dat haar zoon op een veilige plek zou terechtkomen, voor een betere toekomst. Ze kan dus niet worden verweten dat ze na een negatieve beslissing met haar moeder heeft overlegd en zich zo nauwkeurig mogelijk heeft geïnformeerd over haar problemen. Zou ze dat niet hebben gedaan, dan zal haar ongetwijfeld worden verweten geen interesse te tonen in haar problemen.

2.1.5. De verzoekende partij citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud en wijst op het feit dat de commissaris-generaal onterecht een te groot gewicht toekent aan de verklaringen uit de Minteh-fiche, die zeer beknopt is terwijl de omstandigheden waarin dit verhoor werd afgelegd onduidelijk is. Ze heeft niet verklaard dat haar vader altijd de chauffeur van ingenieur G. is maar wel al heel lang. Bovendien gaat het om een semantische discussie hetgeen delicaat is aangezien ze spreekt via een tolk waardoor nuancewijzigingen nooit uit te sluiten vallen, ook indien de tolk ter goeder trouw vertaalt. Ze stelt tevens dat ze de Minteh-fiche niet heeft ontvangen en deze niet aanwezig was in het administratief dossier. Hierdoor zouden haar rechten van verdediging geschonden zijn.

2.1.6. Ze voert vervolgens aan dat haar meermaals wordt verweten om niet geloofwaardig te zijn omwille van het feit dat ze haar oom drie à vier keer heeft gezien. Dat ze verklaarde dat er weinig contacten waren met haar oom, maar anderzijds haar moeder en haar broers blijkbaar toch op een feestje waren bij ingenieur G. Ze verwijst vervolgens naar haar leeftijd en het feit dat haar oom een drukbezet en invloedrijk persoon was waardoor ze niet in de positie was om vaak contact op te nemen met haar oom. Het is dus niet *ipso facto* een teken van onwaarheid als ze zegt dat zij haar oom drie of vier keer heeft gezien als ze in Afghanistan was. Ze bleef meestal thuis omdat ze de oudste zoon was en hun huis in de gaten moest houden omwille van de vele inbraken in het dorp. Ze stelt verder dat de commissaris-generaal uitdrukkelijk erkent dat ze affiniteit heeft met de entourage van ingenieur G. en toont alleen zijn twijfels over de familieband met ingenieur G. Gelet op deze band bestaat volgens haar het risico op vervolging door de taliban. Ze meent dat er geen rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd. Alle door haar ingeroepen feiten hebben plaatsgevonden toen ze minderjarig was, dat ze minderjarig was bij aankomst in België en dat ze nog steeds minderjarig is. In elk geval dient bij de beoordeling van haar vluchtrelaas rekening te worden gehouden met haar zeer jonge leeftijd. Ze citeert vervolgens een rapport om haar punt te onderbouwen. Ze meent dat de verzoekende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de individuele elementen van haar profiel zijnde haar beperkte scholing en haar jonge leeftijd. Ze is ook van oordeel dat er een te grote waarde aan de Minteh-fiche wordt gehecht.

2.1.7. De verzoekende partij voert tevens aan dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd en hierdoor het risico loopt om te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban wegens het feit dat ze Westerse waarden heeft geïnternaliseerd of omdat ze banden heeft met de voormalige Afghaanse overheid. Ze verwijst hiervoor naar en citeert uit verschillende rapporten om haar punt te onderbouwen.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten met landeninformatie waarmee ze een beeld wil scheppen van de veiligheidssituatie in Afghanistan en haar regio van herkomst. Ze stelt tevens dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie is gestabiliseerd.

2.2.2. Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Raad waar volgens haar in staat dat niet kan uitgesloten worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten zijn aan gedragingen van de taliban.

2.3. De verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op een aanvullend onderzoek van haar asielaanvraag.

2.4. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij wordt volgend stuk toegevoegd:

- Screenshot foto's videobeeld via Whatsapp (de verzoekende partij en ingenieur Ghaffar).

2.5. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten:

- UNHCR in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs from People Fleeing Afghanistan*" van 2018;
- Principes directeurs sur les demandes d'asile;
- "*Country Guidance Afghanistan*", November 2021;
- NANSEN, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", 2021;
- EASO COI query, "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 September 2020;
- Stahlmann, F., "*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*", 2019;
- Refugee Support network, after return, "*Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*", April 2016;
- Asylos, "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*", augustus 2017;
- UNHCR "*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 29 augustus 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

3.2. Op 6 september 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- Foto's van de vriendin van de verzoekende partij;
- Loonfiches van NV P.P.;
- Beoordelingsfiche door haar teamverantwoordelijke bij NV P.P.

3.2.1. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil schetsen van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt tevens dat uit deze rapporten blijkt dat er een tekort aan informatie is over deze aspecten om tot een oordeel te komen over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Ze stelt tevens dat de taliban verantwoordelijk kunnen worden geacht voor de precare socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan. Ze brengt verder naar voor dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan niet zal kunnen terugvallen op een sterk sociaal netwerk. Haar moeder woont immers zonder mannelijke begeleiders bij haar broers en zussen. Haar broers zijn te jong om te kunnen werken en haar vader en oom zijn gewond geraakt bij een aanslag. Ze zal dus terecht komen in een zeer zwak sociaal netwerk of haar leven dus elders van nul moeten beginnen. Ze beschikt in dat laatste niet over voldoende financiële middelen voor een woonst. Ze zal dus niet in haar eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Waar ze ook bij terugkeer naar Afghanistan terecht komt, ze is niet meer in kennis van de plaatselijke gebruiken met betrekking tot het vinden van een woonst of job. Dit in acht genomen is er immers een bijzonder groot risico dat ze in het geval van terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede terecht komt waardoor ze niet kan voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg moet aan haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Ze voert verder aan dat ze al sinds 17 augustus 2020 in België is en dat ze daarvoor al 18 maanden onderweg was van Afghanistan tot België, waardoor ze met andere woorden intussen al vier en een half jaar uit Afghanistan weg is. Ze is in januari 2023 meerderjarig geworden maar is dus al sinds de leeftijd van 14 jaar uit Afghanistan vertrokken. Ze heeft haar identiteitsbepalende jaren buiten Afghanistan en hoofdzakelijk in België doorgebracht. Ze heeft in België een buitenhuwelijkse relatie met een meisje dat ze in België heeft leren kennen. Gelet op de extreem conservatieve normen die momenteel heersen in Afghanistan kan ze hierdoor ernstige problemen krijgen in het geval van terugkeer naar Afghanistan. Dit geldt volgens haar des te meer nu ze afkomstig is van de provincie Nangarhar, waar de Taliban traditioneel al heel sterk stonden waardoor ze bij een terugkeer riskeert extra geïsoleerd te worden. Ze spreekt intussen heel goed Nederlands en ze werkt in België als arbeider sinds juni 2023. Uit een beoordeling van haar teamverantwoordelijke blijkt dat ze heel gemotiveerd en leergierig is en ze wordt beschouwd als een goede werkkraacht. Ze meent dan ook dat ze als verwesterd kan worden beschouwd.

3.2.3. De verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota onder meer naar en geeft de weblinks van de volgende rapporten:

- *“Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan – Update 1”*, van februari 2023;
- Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, OJ L 180, 29.6.2013, p. 60–95;
- Nansen note 2-2022, *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”*, 23.06.2022;
- Nansen note 2022/3, *“Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer”*;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul City”* augustus 2022;
- EASO *“country of Origin Information Report Afghanistan, Key socio-economic indicator, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* augustus 2020;
- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
- VN Rapport, *“Humanitarian Needs Overview”* januari 2023;
- UNICEF, *“afghanistan humanitarian situation”* report januari 2023;
- UNAMA, *“Human Rights in Afghanistan”*, juli 2022;
- EUAA, *“Afghanistan Key socio-economic indicators”*, augustus 2022;
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, maart 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoekende partij moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

5.3. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij stelt dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering. Ze voert hiervoor aan in het verzoekschrift, aanvullende nota en tijdens de terechtzitting dat ze (i) vijftien jaar oud was bij haar aankomst in België en vier en een half jaar weg is uit Afghanistan, (ii) haar identiteitsbepalende jaren in België heeft doorgebracht, (iii) een buitenhuwelijkse relatie heeft gehad met een meisje dat ze in België heeft leren kennen, (iv) naar school gaat in België en de Nederlandse taal heeft geleerd, (v) werkt in België en (vi) vrienden heeft in België.

6.2. Voor zover de verzoekende partij met deze elementen wil aantonen dat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan hier het volgende over worden gesteld.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekende partij haar profiel en het handhavingbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekommen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of*

Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus worden de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijgetreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In 2019, op veertienjarige leeftijd, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Ze was gedurende achttien maanden onderweg naar België. Ze kwam aan in België op 17 augustus 2020 op vijftienjarige leeftijd. Sindsdien verblijft ze ook in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. De voogdij liep in januari 2023 af, zoals blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij. Heden is de verzoekende partij achttien jaar oud en is ze ongeveer vier en een half jaar uit Afghanistan vertrokken. Verder wordt er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van Hedrani, district Kot van de provincie Nangarhar.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij het belangrijkste deel van haar puberteit, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Wat betreft de invulling van haar verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting dat de verzoekende partij in België naar school gaat en de Nederlandse taal heeft geleerd, werkt in België en hier een sociaal netwerk heeft. Dat de verzoekende partij de Nederlandse taal heeft geleerd blijkt eveneens ter terechtzitting waar ze zich in het Nederlands uitdrukt.

Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat de verzoekende partij zich heeft aangepast aan de omstandigheden van haar verblijf. Haar (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere haar ervaringen op school en in haar tewerkstelling, haar (dagelijkse) contacten met onder meer leeftijdsgenoten, leerkrachten en collega's. Tijdens haar maatschappelijke participatie werd en wordt zij noodzakelijkerwijze geconfronteerd met westerse waarden en normen en dit tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als tiener en adolescent. Deze vormende jaren, die zij grotendeels in Europa heeft doorgebracht en waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Hierbij is de verzoekende partij, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op haar jonge leeftijd en maturiteit, is de verzoekende partij aldus in een identiteitsvormende fase van haar leven blootgesteld geweest aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Verder merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin de verzoekende partij is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Haar jonge leeftijd maakt dat de verzoekende partij erg beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding, haar studentenjobs en haar verblijf, (onbewust) ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat zij deze, gelet op haar jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich dat zij onder de aandacht

van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Verder wordt er niet betwist door de commissaris-generaal dat de verzoekende partij afkomstig is van het Hedrani, district Kot van de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten).

Bovendien valt in de bestreden beslissing te lezen dat: *“Hoewel kan worden aangenomen dat je op een bepaalde manier enige affiniteit hebt met de entourage van Eng. G., zijn er twijfels bij de beweerde familieband.”* Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat deze persoon deel heeft uitgemaakt van het parlement in Afghanistan en in 2015 reeds het slachtoffer is geweest van een aanslag. Deze persoon is dus gekend in Afghanistan als medestander van de voormalige Afgaanse overheid.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afgaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afgaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

6.3. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS